

První kapitola

Alex hleděl na nebe.

Bylo zvláštní. Nesprávné. Nezvyklé.

Takové se klene nad světy, které ještě nezničila civilizace. Takové nebe je nad Zemí, vlastní lidstva, třikrát zaneřádnou a třikrát vyčištěnou planetou.

Ovšem nad Rtuťným Doncem, průmyslovým centrem sektoru, kde jsou tři loděnice a veškerá nezbytná infrastruktura, takové být nemá.

Alex hleděl na nebe.

Čistá světélkující modř. Roztřepená oblaka. Růžový odlesk zapadajícího slunce. Ve výši letí flyer – vypadá jako štěňátko skotačící ve sněhu. Ještě nikdy, ani při pohledu z okna pokoje nebo při sledování planetárních zpráv, na Rtuťném Donci takové nebe neviděl.

Ostatně dnes bylo celé město nezvyklé. Zapadající slunce zalilo zdi domů teplou růžovou barvou. U podpěr staré jednokolejky vedoucí podél silnice zůstaly poslední zbytky špinavého sněhu. Auta tu projížděla zřídka, jako kdyby se obávala porušit ticho, ale rychle, jako by chtěla z neobvykle růžového světa co nejdříve uniknout.

Ale co když právě takový svět má člověk, opouštějící po pětíměsíčním pobytu stěny nemocnice, vidět?

„Nikdo na tebe nečeká.“

Alex se ohlédl na strážného, nudícího se v zasklené budce. Byl to vazoun. Tváře krev a mlíko, metr široká ramena, u pasu pendrek, přes uniformu neprůstřelná vesta. Jako kdyby měl někdo nemocnici napadnout.

„Nemá kdo čekat,“ odpověděl Alex.

„Zdaleka?“

„Uhm.“ Alex popotáhl z cigarety. Zavoněl místní silný tabák.

„Mám zavolat taxi? Do tohohle počasí nejsi oblečený.“
Strážný chtěl zjevně pomoci.

„Ne, děkuju. Pojedu monorem.“

„Jezdí jednou za hodinu,“ upozornil ho strážný. „Jezdí zadarmo, je pro naturály..“

Upřímně řečeno, sám vypadal jako naturál. Možné je ovšem všechno. Zevnějšek nic neznamená.

„Monorem pojedu právě proto, že je zadarmo.“

Strážný na Alexe zvědavě pohlédl . Potom pohledem přeskočil na nemocniční komplex za jeho zády.

„Ale ne, opravdu jsem speciál,“ vysvětlil Alex. „Prostě nemám peníze. Pobyt hradila pojišťovna. Já bych takovou léčbu nezaplátil. Možná mě sem přinesli v košíku, ne-
vzpomínám si.“

Sáhl si k pasu na tu neviditelnou linii, která před pěti měsíci rozdělila jeho tělo i život na dvě části. Hrozně toužil mluvit s někým, kdo nezná příběh jeho zranění, kdo by vše vyslechl, obdivoval a údivem pomlaskával...

„Vzalo tě to pořádně,“ vzdychl strážný. „Ale... už je všechno v pořádku? To hlavní obnovili?“

Alex zamáčkl nedopalek a spiklenecky přikývl.

„Obnovili. V pořádku, dík.“

„Za co?“ podivil se strážný.

Ale Alex už odcházel k silnici. Kráčel rychle a bez ohlednutí. Opravdu ho spravili dokonale, lepší léčbu si nemohl přát... zejména v jeho situaci. Jakmile však před půl hodinou posledním podpisem dokumentů pojišťovny potvrdil, že nemá k lékařskému personálu žádné výhrady a pokládá svůj stav za „identický s předchozím“, ho s nemocnicí už nespojovalo nic. Vůbec nic.

Ani s planetou ne. Ovšem Rtuťný Donec opustit bude zřejmě obtížné. Ignoroval projíždějící auto, půvabný jasně červený sporták kajman. Došel k podpěře monoru a vystoupal po točitém schodišti, protože výtah samozřejmě nefungoval.

„Zase na svobodě, vid', bésíku?“ pronesl nahlas. A pohlédl na rameno.

Alex opravdu nebyl do tohohle počasí oblečen. Ani do nečekaného oteplení, ke kterému došlo před Dnem nezá-

vislosti. Džíny a boty zakoupené za pár drobných z místního dobročinného fondu ještě ušly. Zato kožená bunda navlečená na triko vypadala podivně.

Běsika ale zajímalo úplně všechno.

Žil na Alexově levém rameni. Malé, asi desetacentimetrové barevné tetování. Běsík s vidlemi v ruce zachmuřeně a upřeně pohlížel někam do dálky. Svůj dlouhý ocas měl omotán kolem pasu, asi aby se mu nepletl pod nohama. Krátká šedá srst připomínala přiléhavou kožešinovou kombinézu.

Alex chvíli upřeně hleděl na běsíkovu tvářičku. Vypadala zvědavě a tak nějak klidně. Sebejistě.

„Protlučeme se, starochu,“ řekl Alex. Opřel se o zábradlí, předklonil se a plivl na lesklé ocelové koleje.

Kromě něj a běsika tu nikdo nebyl. Buď není bezplatná městská doprava oblíbená, nebo byl dnes prostě takový den. Den modré oblohy, růžového západu, konce svátku. Včera slavila celá nemocnice. Dokonce i Alexovi, formálně ještě nemocnému, nalili vodku vylepšenou o glukózu a vitaminy.

V desetimetrové výšce fičelo. Alex dokonce uvažoval, jestli nemá sejít dolů a počkat na monor schovaný za operou. Ale tady to bylo přece jen zajímavější. Viděl na město, vyrovnané řady mrakodrapů se spoustou reklam, linie ulic. Město velice geometrické. Na druhé straně, za holými, dlouho neobdělávanými poli, tušil kosmodrom. Podle Alexova názoru byl příliš blízko města... ale možná právě to mu zachránilo život. Lékař se podřekl, že reanimační blok, připojený k Alexovi, vyčerpал rezervy a odpojil se v okamžiku, kdy ho přeložili na operační stůl.

Kdo mohl tušit, že se kompletní pojištění bude jednou hodit? Někdo v kanceláři Třetí dopravní bude skřípat zuby při podepisování účtu za léčbu. Nic jiného mu stejně nezbyde.

„Protlučeme se,“ slíbil Alex běsíkovu ještě jednou. Znovu plivl na koleje. A uslyšel lehký šum – blížil se vagonek monoru.

Pohyboval se pomalu – Alex odhadl rychlost na čtyřicet osm a půl kilometru za hodinu. Zato pomalovaný byl rádně,

jako kdyby se pomalou jízdou snažil kompenzovat hojností barev. Už se začalo stmívat, část kreseb a nápisů světélkovala, ostatní jiskřily a měnily barvy.

„Co když nezastaví?“ zneklidněl Alex. Monor ale zabrzdil. Široké dveře, vylepšené karikaturou prezidenta Rtutného Donce pana Son Li, se skřípavě otevřely. Alex se uchechtl, pomyslel si, že takovou kresbu by rád viděl v každém nemocničním pokoji místo povinného portrétu, a nastoupil do vagonku.

Monor zevnitř nevypadal o nic lépe než zvenku. Tvrdá plastová sedadla, nefunkční obrazovka na přepážce oddělující řidiče od cestujících.

Přítomní tomu všemu odpovídali.

Na sedadlech v zadní části vozu se rozvalovala desítka mladíků. Typičtí naturálové, takoví, kteří dělají špinavou práci. Všichni byli opilí a kouřili trávu. Prohlíželi si Alexe s lenivou zvědavostí. Stranou od nich podřimovala asi patnáctiletá dívenka, špinavá, mizerně oblečená, s kruhy pod očima.

Alex usedl v čele vozu a monor se s trhnutím rozjel.

„Tak co s domorodci, bésíku?“ pohlédl Alex na tetování. Bésíkova tvářička se šklebila v pohrdavé grimase.

„Naprosto souhlasím,“ zašeptal Alex. Pokusil se sednout si pohodlněji, přestože chápal marnost svého počínání.

Co se dá dělat... ale aspoň je tu tepleji. Dokonce si říkal, že si na čtvrthodinku zdřímne, zatímco se bude monor plazit periferií.

„Zmiz!“

Alex se otočil.

Jako na objednávku. Důvod k hrdinství. Hned po odchodu z nemocnice.

Jeden hošan teď seděl vedle dívky a pomalu, beze spěchu jí rozepínal bundu.

„Odprejskni povídám!“ řekla dívka ostře.

Ostatní naturálové jen koukali na svého kamaráda a na Alexe.

Kuš, jestlipak by si dovolili takovou drzost, kdyby na sobě měl uniformu mistra-pilota?

Sotva...

Ale kdo v něm teď pozná speciála?

Dívka pohlédla na Alexe, usmála se a otočila se na hocha.

Pohled měla příjemný, vůbec neodpovídal zevnějšku.

„Pověz, běsíku, máme to zapotřebí?“ zeptal se Alex.

Tetování na rameni neodpovědělo, protože neumělo mluvit. Běsíkovy zařaté pěstičky se pootevřely, vystrčil drápky. V přimhouřených očích zaplanuly rudé plamínky.

„Víš to určitě?“ vzdychl Alex. Vstal a šel k dívce.

Hoch se rázem narovnal, zpozorněl - nebyl tak opilý, jak předstíral. Celá parta ztichla.

„Ona nechce,“ řekl Alex.

Hoch si olízl rty a vstal. Alex si všiml, jak mu pod tlustým svetrem naběhly hroudy svalů. Pravděpodobně modelované tělo. Nejspíš s posílením fyzických možností. Tak to je zlé... a přitom se říká, že městská doprava je pro naturály.

„Ale chce,“ prohlásil mladík. „Prostě se zdráhá. U nás se to tak dělá. Dva se baví, třetí se do toho neplete. Jasný? Jo?“ Ostrý přízvuk zhoršoval srozumitelnost. Zřejmě byly v honbě za svaly všechny ostatní funkce organismu zredukované na minimum.

Alex pohlédl na dívku.

„Všechno je v pořádku,“ řekla. „Díky, všechno je v pořádku.“

Běsík na rameni tomu nevěřil.

„Vida!“ prohlásil mladík vítězoslavně. Naklonil se nad smířenou obětí.

„Řekla jsem odprejskni, hnusáku,“ řekla dívka ostře. „Nerozuměls?“

Alex se opřel o volné sedadlo. Začínalo to být zajímavé.

Mladík zaryčel, protože do jeho jednoduchého myšlení nepatřila možnost ústupu. Natáhl ruku a majetnický ji zastrčil do rozepnuté bundy.

„Varovala jsem tě,“ řekla dívka.

První úder ohnul lžinaturála v pase. Druhý s roztaženými prsty prorazil svetr, který se hned zbarvil krví. Třetí úder odhodil mladíka hlavou na sklo. Sklo zapraskalo, pokrylo se pavučinou prasklin, ale vydrželo.

Za okamžik stála dívka vedle Alexe. Zaskočená parta ztichla.

„Kdo se mě dotkne, dostane víc,“ pronesla dívka tiše.

Mladík se pomalu sesunul na podlahu. Zasténal a popadl se rukama za hlavu.

Alex mrkl na běsíka.

Ten se uškříbl a přiřkl, jako kdyby hodlal seskočit z ramene a pustit se do rvačky.

„Mně by se to taky líbilo,“ řekl Alex.

Monor zpomalil, dveře zaskřípaly a otevřely se.

„Raději vystoupíme,“ navrhl Alex dívce.

„Zvládnou to,“ odsekla.

„Skoro ti to věřím. A policii zvládneš taky? Jdeme.“

S jistou obavou ji vzal za ruku, ale dívka poslechla.

Vyskočili na nástupiště, dveře monoru se zavřely. Zastavil snad řidič kvůli nim? Naturálové se už vzpamatovali. Jeden zvedl modelovaného parťáka, který potřásl hlavou a pokoušel se jít. Kdosi hrozil přes sklo.

„Já jsem se jich nedotkla!“ řekla dívka. „Vůbec jsem se jich nedotkla!“

Mávla rukou a setřásla z prstů kapičky krve.

„Ani nebylo třeba.“ Alex se díval za monorem. Ten už uháněl šedesátikilometrovou rychlostí, na této staré dráze asi nejvyšší možnou. Řidič se zřejmě rozhodl odvézt rváče co nejdál.

„Všimla sis, že ten mladík byl také speciál?“

„Speciál?“ zeptala se se špetkou zájmu. Ono „také“ přeslechla, buď nechtěla samozřejmost popřít, nebo si nevšimla. Popotáhla, vytáhla zmačkaný kapesník a utřela si ruku. „Asi ano. Vstal hodně rychle.“

Alex pozoroval dívku s rostoucí zvědavostí. Určitě jí nemohlo být víc než patnáct let... a pokud se vezme v úvahu předělovka těla...

„Jak se jmenuje?“

Dívka na něho pohlédla tak, jako kdyby se zajímal o číslo jejího konta.

„Jmenuji se Alex. Speciál.“

„Kim...“ Po krátké odmlce také dodala: „Speciál.“

„A tohle je běsík,“ pootočil se Alex, aby ukázal dívce te-
tování. „Prostě běsík.“

Běsík se pochvalně usmíval, přehodil si nohu přes nohu
a opřel se o vidle tak, jako kdyby to byla vydobytá kořist.
Kim okamžitě zvažněla.

„Ale... tak nevypadal. Viděla jsem ho.“

„Jistě. Běsík vypadá různě.“

Dívčiny tmavé oči zoztražitěly. Rtuťný Donec je přece jen
díra. Přestože je průmyslovým centrem sektoru.

„Neboj se,“ řekl Alex. „To je skener emocí. Rozumíš?“

Kim se nepřetvařovala. Zavrtěla hlavou.

„Je to jednoduché. Displej s tekutými krystaly se zavede
přímo do kůže. Když pohlédneš na běsíka, ihned uvidíš, co
prožívám. Bojím se, zlobím se, přemýšlím, toužím... všech-
no jako na dlani.“

„To je prima...“ Dívka natáhla ruku, tázavě na Alexe po-
hlédla a pak se běsíka opatrně dotkla.

Ten se neznatelně usmál.

„Líbí se mi,“ řekla Kim. „Ale nevadí ti, že do tebe všichni
vidí?“

„Když mi to vadí, zhasnu ho.“

Běsík se usmál ještě víc.

„Jasně,“ přikývla dívka. „Díky za pomoc, speciále Alexi.
Hodně zdaru.“

Sklouzla ke schodišti, naprosto beze strachu z deseti-
metrové výšky a chatrného zábradlí. Alex se naklonil a sle-
doval, jak sbíhá dolů a mizí v šeru. Byli někde na periferii,
kolem stály temné, opuštěné budovy. Možná sklady, možná
zakonzervované továrny... pokud to byly byty, pak tak ne-
podařené, že se do nich nikdo nenastěhoval.

„Haló, přítelkyně-speciále,“ zavolal Alex, když dívka do-
skočila na zem. „Máš hlad?“

„Velký!“ odpověděla prostě Kim. „Ale jsem na nule!“

„Počkej!“

Alex pohlédl na běsíka, který pokrčil rameny.

„Nu, odvykli jsme,“ souhlasil Alex a přeskočil zábradlí.

Deset metrů. Gravitační zrychlení na Rtuťném Donci činí
asi osm celých tři desetiny metru za sekundu na druhou.

Ve vzduchu udělal přemet, zaujal patřičnou polohu, dopadl na pokrčené nohy a ztlumil setrvačnost. Takový skok by naturálovi zlomil páteř. Alexův organismus reagoval přesně tak, jak byl vyprojektován.

Tělem proběhla měkká tupá bolest, jak přestavěné tkáňně tlumily náraz. Alex se narovnal a pohlédl na dívku.

Kim stála v bojové pozici – ve zvláštní, naturálovi nepřístupné póze boje ju-dao. Nohy vpředu vypadaly jako zlomené a zkroucené v kolenou, tělo nakloněné dozadu, levá ruka u obličeje dlaní k Alexovi, pravá napřažená dopředu.

Obranný postoj šestého stupně.

„Neútočím,“ řekl rychle Alex. „Přítelkyně-speciále, neútočím. Prověřoval jsem vlastní tělo.“

Kim se plynule narovнала. Alexovi připadalo, že slyší lehké chrupání jejích kloubů, opouštějících bojový režim.

„Kdo jsi, Alexi-speciále?“

„Mistr-pilot.“

Dívka změřila pohledem výšku, ze které seskočil

„Deset metrů, šedesát sedm centimetrů,“ řekl Alex. „Má dopadová rychlost činila...“

„Jsi modifikován pro přetížení?“

„Ano. Zachovávám pohyblivost při šestinásobném přetížení, schopnost pracovat při dvanáctinásobném.“

„Navíc měříš vzdálenost jako radar...“

„Vzdálenost i rychlost.“

Alex jí podal ruku.

„Přítelkyně-speciále, mám ještě nějaké peníze, můžeme společně povečeřet. Přijímáš můj návrh, který neobsahuje žádné nároky ani podmínky?“

Dívka se okamžitě uvolnila. Alex jen doufal, že se nepodívá na bésíka a nevšimne si jeho škodolibého úsměvu. Oslovil Kim schválně obřadně, podle všech pravidel etikety, jako dospělou ženu, kterou přece jen byla bez ohledu na své schopnosti speciála.

„Přijímám tvou nabídku, příteli-speciále,“ odpověděla rychle. „Neshledávám v ní nic špatného.“

Společně povečeřet - to řekl hodně odvážně. Společně povečeřet mohli jen v nejlevnějším bufetu. Alex se před odchodem z nemocnice nezapomněl pořádně najíst.

Kim už také nejspíš dlouho zápasila s financemi.

Výběr v bufetu McRobins není velký a znají jej i děti. Alex přesto podal dívce jídelní lístek.

Kim si vybrala smetanovou pěnu, proteinový koktejl, zmrzlinu s vitaminy a dvě sklenice minerálky. Nad jídelním lístkem neváhala. Přejela prstem po řádcích a zmáčkla ikonku „start“. Pohlédla tázavě na Alexe.

„Kávu,“ řekl. „Jen kávu.“

„Utratila jsem všechny tvé peníze?“ zeptala se Kim přímo.

„Ano. Ale to nevdá. Jsem plně zformován a ty...“ Alex ztišil hlas, „jsi nymfa.“

Dívka zrudla.

„Jen klid,“ řekl tiše Alex. „Jen klid, prosím. Tímto stadiem projde každý. Není v tom nic zahanbujícího.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Jídlo. Objednala sis velice charakteristickou stravu. Tuhy, bílkoviny, vitaminy, minerály, vodu. Kolik času ti zbývá do kukly?“

„Nevím.“

„Kim, nejsem tvůj nepřítel.“

„Opravdu to nevím!“ vykřikla hlasitě. Rodina u vedlejšího stolku - rodiče-naturálové a hoch-speciál - na ně zvědavě pohlédla. Hochovi se nepřírozně leskly šikmé, široce postavené oči. Alex si uvědomil, že nedokáže ani přibližně odhadnout směr jeho transformace.

„Kim...“

„Nevím,“ odpověděla dívka už klidněji. „Mám narušenou metamorfózu. Podle grafikonu mělo stadium kukly nastat před měsícem.“

Alex zavrtěl hlavou. To je ošklivé. Hodně ošklivé. Narušená metamorfóza není legrace. Měl by se od dívky držet dál, ale... Bohužel už udělal zbytečný krok.

„Máš zdravotní pojištění?“

„Ne.“

„Na peníze se ani neptám. Co rodiče? Přátelé?“

Kim sevřela rty a mlčela. Asi jí vadí hloupé dotazy.

„Chápu.“

Alex vytáhl cigaretu a zapálil si. Mrkl na běsika.

Běsík se držel za hlavu, vypadal vylekaně a rozpačitě.

„Půjdu,“ řekla tiše Kim. „Promiň.“

„Seď,“ ucedil Alex. „Už nesou tvou objednávku.“

Chlapec v jasně oranžových šortkách a bílém tričku s emblémem McRobins s úsměvem začal rozkládat na stole sklenice a misky. Evidentní naturál, dívku pokládal za milovnici sladkostí a neobvyklý výběr jídel ho neudivoval.

„Příteli, kde je tady možné se levně ubytovat?“ Alex mu podal kreditní kartu tak, že přidržel aktivní střed. Mladík přešel nad kreditkou rukou, pokladní náramek tiše cvakl a odepsal z účtu peníze.

„Samozřejmě Hilton,“ odpověděl. „Je nejbliž, asi pět minut pěšky směrem do centra.“

Žádný údiv ani odsudek. K McRobinsovi jiní klienti ani nechodí. Jen ti, kteří nocují v nejlacinějších hotelech a jezdí městskou dopravou.

„Díky.“

Mladík odešel, ani nečekal na dýško. Stejně na ně už nezbýlo.

Alex se napil kávy, byla kupodivu dobrá. A pohlédl na dívku.

Kim jedla.

Nejdřív zmrzlinu, to bylo špatné. Hodně špatné, protože k posílení jsou potřeba hlavně glycidy. Je to příznak blížícího se zakuklení, jinak by nymfa začala proteinovým koktejlem. Nezbývá moc času.

Na běsika se Alex nechtěl ani podívat.

Kim potřásla hlavou, jako kdyby jí měkká, tající zmrzlina obtížně klouzala do krku. Tmavé vlasy se rozsypaly na ramena. Dívka žíznivě vypila půl sklenice minerálky, vyškrábala misku se zmrzlinou a stejnou lžičkou se okamžitě pustila do smetanové pěny.

Úplně špatně. Její organismus už zpracoval zásobu bílkovin pro metamorfózu. Nebo přesněji – připadá mu, že zásobu zpracoval. Kůže a kosti... hruď je pod svetrem stěží vidět. Co

to znamená? Tvorba bojovníka-speciála je jednou z na zdroje nejnákladnějších přestaveb, zasahuje celé tělo. Narušit tuto metamorfózu špatným jídlem, nevyspáním nebo stresem je stejné jako pokazit při broušení velký diamant.

„Děkuji, Alexi.“ Kim se konečně odtrhla od jídla. Proteiновый koktejl přímo zhltna. Oči měla apatické, ospalé. „Potřebovala jsem to... opravdu...“

Alex přikývl. Ještě se k ničemu nerozhodl, vlastně se bál rozhodnout.

„Proč se běsík odvrátil?“

Tetování na rameni se nápadně změnilo. Běsík dřepěl na bobku a pohlížel stranou. Ucho mu nervózně cukalo.

„Jako v kresleném filmu,“ řekla Kim, když se nedočkala odpovědi. „Je součástí tvé transformace, nebo se dá udělat dodatečně?“

„Dodatečně.“

„Nechám si ho udělat taky. Stejného.“

Začala usínat.

„Půjdeme.“ Alex vstal a Kim vzal pevně za ruku. Bojovník-speciál by měl na prudký pohyb reagovat, ale Kim se ani nezachvěla. „Jdeme, rychle!“

Dívka ho následovala jako zhyponotizovaná.

Průhledné dveře bufetu se otevřely a vypustily je. Chladný vítr ji trochu probral.

„Neútluno,“ zasmála se Kim. „Vid'? A proč mě tak držíš?“

„Jdeme do hotelu,“ řekl Alex, aniž se zastavil. „Musíš se vyspat.“

„Musím,“ souhlasila dívka. Vypadala jako opilá nebo zdrogovaná. Vlastně tomu tak bylo - organismus začal vylučovat do krve endomorfíny. „Ale tady je neútluno.“

Alex ji plně chápal. Stadium kukly je nejnebezpečnější okamžik v životě speciála. Když se blíží, přepadne člověka agorafobie. Zůstávat na otevřeném prostranství je nejen nepohodlné, ale přímo děsivé.

„Půjdeme hodně rychle,“ řekl Alex. „Jdeme do hotelu Hilton, dají nám pokojíček, pohodlný a tichý. Uložím tě do postele, přikryju, zhasnu, a usneš. Až se probudíš, bude všechno v pořádku.“

„Dobře,“ souhlasila Kim. „Půjdem rychle.“

Zasmála se, lehce a zajímavě, což je pro každého muže znamením, že žena přebrala. Ale za okamžik se její tón změnil.

„Nezneužiješ mě?“

Dotkla se rukou Alexova ramene. Malý vzrůst jí neumožnil dospělého obejmout, ale Alex dobře věděl, že ty tenké prsty u jeho krku mu mohou vmžiku přerazit páteř.

Podezíravost, i když nemotivovaná, je také příznakem blízkého zakuklení. A oni se vlastně ani neznají.

„Nic ti neudělám,“ slíbil Alex. „Pojď rychleji, je chladno.“
„Jdeme...“

Ulice byla prázdná, milovníků nočních procházek bylo na Rtuťném Donci asi málo. Prázdná a špatně osvětlená. Alex rychle kráčel tmavou alejí a cítil, jak se mu dívčina ruka chvěje na rameni. Třásla se a byla pořád teplejší a sušší.

Průšvih... co to vlastně dělá...

Číšník nežvanil, Hilton byl opravdu blízko. Alex věděl, že kdysi dávno, ještě v předkosmické éře, byla síť hotelů Hilton prestižní a drahá. Ovšem na začátku hvězdné expanze vsadili majitelé na levné hromadné ubytování. Sázka jim vyšla.

Nízká třípatrová budova hotelu vypadala zvenku velmi přívětivě. Plastová omítka na stěnách si už desítky let uchovávala sytou oranžovou barvu, poletující zářivá reklama slibovala čistou pravdu – „Maximální komfort za minimální peníze“.

S Kim, která mu visela na rameni a sotva pletla nohama, vstoupil Alex do hotelové haly.

Noční recepční, asi čtyřicetiletý naturál, je odhadl pohledem. Přívětivě se usmál. Samozřejmě, podle jeho názoru všechno vypadalo velice jednoduše – bavící se speciál sbalil mladičkou opilou naturálku. Alex mu to nehodlal vymlouvat.

„Pokoj s minimálním vybavením... na tři hodiny,“ řekl Alex při pohledu na ceník. Byly to úplně všechny jeho peníze.

„Druhé patro, pokoj dvacet šest,“ řekl recepční a nastavil pokladní skener. „Hej, holko, jdeš s ním?“

„Jdu,“ potvrdila pevně Kim, „zalehnu do postele, hodím na sebe deku a zhasneme.“

Recepční na Alexe nenápadně mrkl.

„Jdeme.“ Alex cítil, že dívka může každou chvíli upadnout. „Jdeme, je tam tma a ticho.“

Jeho slib zřejmě zafungoval. Kim se ho držela a tak kráčeli k výtahu.

... s tichem ji Alex neoklamal. Majitelé Hiltonu věděli, že v laciných hotelích hluk hosty dráždí, ať přichází z ulice, nebo ze sousedních pokojů. Zvukotěsné zdi samozřejmě nikdo nestavěl, ale přepážky mezi pokoji vyplňovala extrudovaná pěna.

Světlo zasvítilo nemilosrdně ostře a odhalilo ubohý interiér malého pokojíku: úzké dvojlůžko s neuvěřitelně pestrým syntetickým povlečením, dvě umělohmotné židle a stejný stůl, na stěně laciná obrazovka, pootevřené dveře do koupelny s hrdou nálepkou „sterilní“ nad klikou.

Kim vypískla a pravou rukou si zakryla oči. Levou se pořád opírala o Alexe.

„Snížit jas!“ Alex zapomněl, kde je. Zaklel a přešel prstem po senzoru. Lamy na stropě pohasly, na okamžik zesinaly a zamrkaly ve veselém diskotékovém rytmu. Nakonec se prodral k nasládlému růžovému svitu, který nebodal do očí.

„Bolí,“ postěžovala si tiše Kim.

Její receptory měly patrně zvýšený práh bolesti, navíc byla pod vlivem metamorfového znečitlivění. Bolest se přesto prodrala ven.

„Hned to bude. Vydrž.“ Alex uchopil dívku za ruku. „Začalo zakuklování. Rozumíš?“

Neodpověděla, jen lehce přikývla.

Alex ji položil na postel a začal jí rozepínat bundu.

„Slíbils, že mi neublížíš,“ řekla Kim.

Hloupá.

„Neboj se. Chci ti pomoci.“

Stáhl z ní bundu, džíny i svetr. Kim zůstala jen v tenkých kalhotkách, na kterých byla čerstvá krev. Asi krvácení vnímala, protože se pokusila zakrýt rukou.

„Máš menstruaci?“ zeptal se Alex.

„Ne, je moc brzy.“

„Rozumím.“

Alex z ní stáhl zašpiněné prádlo, odhrnul pokrývku a uložil dívku pohodlněji. Kim mu nepomáhala. Ale ani se nevzpouzela. To bylo dobře. Zřejmě oddalovala metamorfózu co nejdéle. Nevědomky – tento proces se nedá ovlivnit –, prostě chápala svou bezbrannost. Když se objevil Alex, křehká rovnováha mezi programem uloženým v genech a hormony brzdícími zakuklování se porušila. Dívku mu důvěřovala – a napjatá pružina se začala uvolňovat.

„Vadí ti světlo?“ zeptal se.

„Ne...“

Hlas se jí měnil. Začala přeměna hrtanu.

„Kim, snaž se mě vyslechnout. Je to důležité, chápeš?“

„Ano...“

„Přecházíš do metamorfózního transu. Přijdou různé preludy. Tvoje tělo se mění podle vloženého programu. Věřím, že všechno proběhne dobře. Ale bude to trochu bolet. Vydržíš to?“ Dívka přikývla. Z nosu jí kapala krev.

„Chceš se napít?“

„Ne... zatím ne.“

Alex vzdychl. Věděl o zakuklování jen to, co každý speciál, který touto etapou prošel a získal základní vzdělání. Hlavně si bylo třeba pamatovat, že zakuklování má probíhat pod dozorem odborníka. A v případě narušené metamorfózy v nemocnici.

„Zatraceně...“

Kapsy má prázdné.

A žádné známé.

Cizí planeta, cizí město, cizí dívka v začínajícím stadiu zakuklování.

Vsunul ruku pod chvějící se tělo a nadzvedl je.

Třicet devět až čtyřicet kilogramů. Pro metamorfózu hrozně málo. A ještě něco, znepokojivé a špatné... Malá hmotnost, pro člověka netypická.

„Kim!“

Dívka otevřela oči.

„Jsi kyborgizovaná?“

„Ne.“

„Nějaké umělé orgány? Stimulátory tepu, implantáty, zabudovaná zbraň?“

„Ne.“

„Je tvé tělo biologicky čisté? Absolutně? Nemáš v těle cizorodé objekty?“

Může se mýlit. Sám má posílený cit pro rovnováhu pro ty občasné případy, kdy mistr-pilot musí používat maličký aparát typu flyeru nebo raketového batohu.

Ale Kim mlčela a vyplašeně se na něho dívala.

„Holka, zakuklování s implantáty je nepřijatelné. Organismus to nevydrží!“

To by znamenalo konec. Pokud jí z nějakého důvodu vložili umělý orgán, je vyřízená.

„Přísahaj.“

„Cože?“

„Přísahaj, že zachováš...“

Přejela si rukou po břicho a zastavila ji někde nad levou ledvinou. Chvilíčku si třela kůži prsty. Potom se tělo otřásl, kůže se pod prsty rozestoupila a otevřela kapsu.

Nebyl to umělý orgán. Ani vložená zbraň. Jen skrýš v těle, prakticky nerozeznatelná dutina.

„Ber...“

Alex položil Kim zpátky a opatrně od ní převzal těžký krystal.

Komolý kužel s pěticentimetrovou základnou. Čirý jako briliant. A stejně drahý.

Alex krystal zvedl a přidržel ho proti světlu. Růžové světlo lampy zbělelo. Stiskl krystal silněji a pod prsty pocítil jeho poddajnost.

Správně. Gelový krystal. Gel-krystal.

„Odkud ho máš?“ zeptal se.

„Opatruj ho!“ Její prsty mu sevřely zápěstí, až zaúpěl bolestí. „Přísahaj!“

„Přísahám!“

Taková hloupost. Dívka bez přístřeší a umírající hladem má u sebe celé bohatství. Tak velké krystaly se používají na

hvězdných křižnicích, v planetárních počítačových centrech, v komplexech virtuální reality, v navigačních centrech největších kosmodromů. Na Rtuťném Donci může být takových pět šest kousků, víc ne.

„Slibuješ?“

„Slibuju.“ Alex se sklonil a lehce se dotkl rty jejího čela.

„Spi. Víím, jak se zachází s gel-krystaly. Neboj se.“

Uvěřila mu. Stejně jí nic jiného nezbyvalo. Za několik minut zavřela oči, ale nešlo o spánek. V souladu s programem se odpojilo vědomí.

Alex dívku přikryl.

Nevelká pauza, tak na půldruhé hodiny. Nyní se její organismus začne připravovat na metamorfózu.

Ale stejně nemá šanci...

Alex krystal pevně sevřel. Rozbít ho je téměř nemožné, ale není třeba riskovat. Přistoupil ke stolu. Vhodil krystal do sklenice a zalil ho vodou z karafy. Pro gel-krystaly je to dobré.

Pohlédl na Kim. Dýchala rovnoměrně a zhluboka. Krev z nosu dočasně přestala téct.

„Terminál,“ přikázal Alex, přestože byl přesvědčen, že obrazovka nefunguje.

Obrazovka matně zesvětlala, což bylo dobře. Majitelé Hiltonu také nemuseli zahrnout do „minimálního vybavení“ informační služby.

„Funguji v minimálním režimu,“ sdělila uctivě obrazovka. „Spojení je omezeno na město. Informační služba jen v bezplatné variantě.“

Alex zaskřípal zuby. Na běsika se radši ani nepodíval. Určitě k němu sedí zády. Nebo vůbec nereaguje, uražen pánovou hloupostí.

„Informace o gel-krystalech,“ pronesl Alex.

„Splněno s omezením.“

„Paráda.“

„Gel-krystal se základnou přes pět centimetrů.“

„Splněno s omezením.“

„Zločiny spojené s touto skupinou krystalů.“

„Splněno s omezením.“

„Krádeže krystalů se základnou přes pět centimetrů.“

„Splněno.“

Alex se usmál. Do tajných policejních archivů samozřejmě nepronikne. Ale ani nemusí.

„Uvést posledních pět případů.“

„Nelze. Gel-krystaly tohoto rozměru se staly objektem krádeže třikrát. Vyjmenovat?“

„Ano, stručně.“

„Rok dva tisíce sto třicet jedna. Základní krystal dopravní loď Šrí Lanka. Ukraden pravděpodobně mistrem-pilotem Andreasem Wolfem, speciálem, během vzpoury. Nalezen a vrácen společnosti Měsíční expres po potlačení vzpoury. Nyní používán na lodi Šrí Lanka. Podrobnosti neznámé.“

Alex se ušklíbl. Tento případ znal, jen si ho nevybavil. Nespojil si ostudný příběh speciála, vůdce vzpoury, s krádeží krystalu.

„Rok dva tisíce sto šedesát čtyři. Gel-krystal zábavního komplexu Andalusie na planetě Athéna. Ukraden technickým pracovníkem Derem Donescuem, naturálem. Nalezen při pokusu o prodej. Zničen po vyřazení ze zařízení v důsledku narušení podmínek ochrany. Podrobnosti?“

„Ne. Dál.“

„Rok dva tisíce sto sedmdesát tři. Základní krystal křižníku Trůn. Ukraden neznámou osobou. Nenalezen. Podrobnosti neznámé.“

Alex na Kim nedůvěřivě pohlédl. Jistě, je speciál. Ale uvěřit tomu, že by před deseti lety dokázala ukrást gel-krystal z válečného korábu...

„Pátrá se po krystalu křižníku Trůn?“

„Informace není k dispozici.“

Logické. Armáda nedává nálezný. A s policií spolupracuje málokdy. Je divné, že tato informace vůbec pronikla do otevřené sítě.

Takže křižník Trůn?

Alex usedl ke stolu a pohlédl na sklenici, ve které ležel nyní neviditelný krystal.

Nejde jen o cenu krystalu. Pokud to je onen krystal a pokud dodnes obsahuje veškeré informace z vlajkového křížníku flotily... I když uběhlo deset let.

„Proč vždycky spadnu do maléru, tentokrát až po uši...“ řekl sám pro sebe.

Krystal odpovědět nemohl, dívka spala, terminál nepokládal větu za korektní dotaz. Alex vzdychl. No co, důkazy nejsou. Je možné, že je to docela jiný krystal.

„Terminál, přístup k pracovní burze.“

„Splněno.“

Aspoň tato služba nebyla odmítnuta.

„Volná místa na planetě Rtučný Donec pro mistra-pilota, speciála, stáří třicet čtyři let, pracovní stáž šest let, kvalifikační stupeň jedna, schopen bez omezení, loajalita potvrzena, výpis z trestního lístku čistý... é... podle dnešního rozhodnutí lékařů schopen bez omezení. Vypsát.“

Volných míst bylo celkem pět.

Alex přistoupil k obrazovce.

První možnosti se zasmál. Suborbitální a orbitální nákladní doprava. Loď třídy Svišť. Nabízet takovou práci mistru-pilotovi vyžaduje notnou dávku humoru. Třicet kreditů týdně. Bez zálohy. Bezplatné ubytování v hotelu Hilton.

„První nabídku škrtnout.“

Druhá a třetí nabídka byly poněkud lepší. Trasy Rtučný Donec - hyperterminál a Rtučný Donec - pás asteroidů. Lodě třídy Svišť a Jezevec. Šedesát kreditů týdně. Hotel Hilton nebo byt od koncernu.

„Druhou a třetí škrtnout.“

To mají tolik mistrů-pilotů? Nebo opravdu nemají nouzi o speciály podobné kvalifikace?

Nad čtvrtou nabídkou se na okamžik zamyslel. Loď Goethe. Druhý mistr-pilot. Nezávislá společnost Slunečná. Sto kreditů. Prémie. Záloha ve výši měsíčního platu. Plné zaopatření. S jedinou podmínkou - smlouva na pět let bez práva na její zrušení.

„Škrtnout.“

Páté místo bylo u armády. Zásobovací koráb flotily. Sedmdesát kreditů plus možnost zvýšení. Smlouva na rok. Velice sympatická varianta, ale je to armáda...

„Škrtnout.“

Dívka zasténala. Alex se otočil. Kim vrtěla hlavou na polštáři. Oči měla otevřené.

„Krystal...“

„Všechno je v pořádku. Je v bezpečí.“

„Hm...“

Opět se odpojila.

Takže hodnotu krystalu si dokonale uvědomuje, když dokázala přerušit trans.

„Co mám s tebou dělat?“ zeptal se tiše Alex. „Co?“

Narušená metamorfóza není žádná legrace. Co nevidět bude mít přeludy. Může začít řídit a neovládající se bojovník-speciál je noční můra. Ale i když zůstane tiše, bude potřebovat jídlo, klid a léky. To všechno stojí peníze, které nemá.

„Obnovení informace,“ oznámil terminál.

Alex pohlédl na novou nabídku na obrazovce.

Loď Zrcadlo. Mimo kategorie, montáž na Zemi. Mistr-pilot a souběžně kapitán loď. Hodnost kapitána!

Alex sebou trhl. Vpil se pohledem do stručných řádek.

Trasy neurčeny. Dvě stě kreditů týdně. Záloha za dva měsíce práce. Plné zaopatření na palubě loď a „hodnosti odpovídající zaopatření na kosmodromech“. Společnost Nebe. Smlouva na dva roky.

„To není možné,“ řekl přesvědčeně Alex. „To se nestává.“

Neudržel se a pohlédl na rameno. Běsík k němu seděl zády, ale nyní se ohlédl a upřel na Alexe zvědavý pohled.

„Takové smlouvy neexistují... navíc v době, kdy jsou potřeba,“ oznámil mu Alex. „Je to tak?“

Běsík s ním zjevně souhlasil.

„Škrtnout?“ nabídl terminál.

„Škrtnu tebe. Podrobnosti!“

„Nejsou informace.“

„Dostupné informace o lodi Zrcadlo a společnosti Nebe.“

„Nejsou informace.“

Takové smlouvy se musí popadnout hned, bez rozvažování. Dvě stě kreditů je hodně vysoký plat i za spojení hodností mistra-pilota a kapitána. Neznámá společnost,

neznámá loď, odmítnutí sdělení detailů smlouvy... Před přijetím se musí vždycky dohodnout podmínky ukončení – tuto pravdu pochopil Alex při své první smlouvě, uzavřené údajně na jeden rok, který se protáhl na tři...

Hlavní je hodnota kapitána! To je víc než smlouva. To je osud.

Kim zasténala.

„Zkrátka jsem do toho vlít, že?“ zeptal se Alex bésika.

Tetování se na něho mračilo.

„Vrátit se k nabídce loď Goethe,“ řekl Alex.

„Nelze. Smlouva už byla uzavřena.“

Alex si olízl rty. Vytáhl kreditku a přisunul ji k obrazovce.

„Žádost o uzavření smlouvy se společností Nebe, hodnota mistra-pilota a kapitána loď Zrcadlo.“

Uplynulo deset sekund, než se terminál ozval.

„Vaše údaje přijaty.“

Ze štěrbin pod obrazovkou vyklouzl lístek. Alex ho zběžně prohlédl – jednalo se o standardní text schválený odbory. S malou odchylkou – Alex nedostal ty informace o lodi a společnosti, které měl dostat.

„Máte pět minut na rozhodnutí.“

„Upřesnit datum odletu z planety,“ řekl Alex.

„Nejpozději za tři standardní dny.“

„Údaje o posádce.“

„Výběr posádky je v kompetenci kapitána.“

„Takový chutný sýr se dává jen do pastí na myši,“ zavrčel Alex.

Nevěděl, proč se mu smlouva nelíbí, nedokázal to vyjádřit. Snad proto, že byla příliš dobrá...

„Zapnout režim uzavírání smlouvy,“ přikázal Alex.

Na obrazovce se objevil text smlouvy.

„Já, mistr-pilot Alexandr Romanov, speciál, občan Země, uzavírám na obrazovce uvedenou standardní pracovní smlouvu se společností Nebe a přijímám povinnosti kapitána a mistra-pilota loď Zrcadlo na dobu dvou let.“

„Přijato,“ sdělil terminál. „Informace odeslána odborovému svazu pilotů a společnosti Nebe. Převést peníze na váš účet?“

„Ano.“

„Splněno. Dodat dokumentaci na loď?“

„Ano. Ve tvrdých deskách.“

Alex pocítil, že někde vzadu klapla dvířka myší pasti. Ale sýr už měl v zubech a nehodlal si kazit skvělou chuť.

„Zapnout obchodní režim.“

„V minimální konfiguraci nelze.“

„Platím tento hotelový pokoj na jeden den v maximální konfiguraci.“

„Přijato.“

„Nejbližší lékárna s expresní dodací službou. Videorežim.“

Někde dole v hale se noční recepční nepochybně usmál, když Alex zaplatil plnou cenu za pokoj na den. Jako obvykle: speciál se rozhodl prodloužit si příjemný pobyt.

„Takovou zábavu bych ti přál,“ zabručel Alex a pohlédl na nehybné tělo. Na obrazovce se už objevila tvář dívky-naturálky v nazelenalé uniformě lékárenské služby.